

[Anna-Marie Hansen]

Af finansloven med tilhørende budgetoverslag fremgår det, at der i 1990 påregnes en besparelse på 11 mio. kr. eller 3,3 pct. alene på personalesiden, og det samme skal gentage sig i 1991 og i 1992. Hvordan forestiller man sig egentlig, at to vidt forskellige personalegrupper skal have mulighed for at blive integreret på disse vilkår? Hvordan forestiller man sig, at der kan etableres den ro og sikkerhed, som er nødvendig for fortsat at kunne udvikle læreruddannelsen i et samlet uddannelsessystem?

Det er en sort dag for folkestyret og undervisningssektoren, men jeg tror, den vil blive husket mange steder; det er ikke lykkedes regeringen at sløre sagen. Alle ved, at man i dag vælger kortsigtede og usikre besparelser frem for velfungerende uddannelsesinstitutioner. Tilfældighed frem for saglighed, og konfrontation frem for samarbejde. Det er klare valg.

Vi beklager regeringens og forligspartiernes valg, og vi beklager dennes sags konsekvenser for respekten for de afgørelser, der træffes i dette hus.

Hanne Thanning Jacobsen (SF):

Vi er nået til vejs ende, og jeg vil som mine slutbemærkninger sige, at debatten i dag jo viser, hvilken afgrund der er i holdningen til, hvilken opgave seminarierne har i det danske samfund. Det er helt klart, at man har talt forbi hinanden, fordi udgangspunkterne har været så fundamentalt forskellige. Forligspartierne har startet med et udgangspunkt, der hedder besparelsen på de knap 30 mio. kr., og er kørt direkte efter det mål. Det er til at tage og føle på, at det er sådan, man har arbejdet.

Vi andre har anskuet sagen fra en anden vinkel. Vi har sagt: Her har vi en god mellemuddannelse, en mellemuddannelse, som har uddannet mennesker, der ikke blot er blevet brugt til det, de egentlig er uddannet til, nemlig lærere i skolen, men som der også har været efterspørgsel efter – for nu at bruge et af managementudtrykkene – mange andre steder i det danske samfund.

Det har været udgangspunktet for Socialdemokratiet, tror jeg, men i hvert fald for Socialistisk Folkeparti, at disse uddannelsesinstitutioner skal bevares, fordi der er brug for dem. Når ministeren argumenterer for, at 2-sporseminarier ikke er af det gode, vil jeg give ministeren ganske ret. Nej, det synes vi heller ikke i Soci-

alistisk Folkeparti. Men når mellem 800 og 900 ansøgere sidste år fik nej til optagelse på denne gode, brede mellemuddannelse, synes vi, at regeringen skulle have valgt anderledes. Vi synes, den skulle have fyldt på de seminarier, som kun var 2-spor, så alle i hvert fald blev 3-spor.

Jeg frygter, at seminarieplanlægningen er ødelagt fremover, og jeg vil endnu en gang ved afslutningen af debatten appellere til ministeren om, at de 5 mio. kr., som ministeren mener at have sparet på lærerlønsiden, bliver brugt til en udvikling af den resterende læreruddannelse.

Jeg vil til sidst udtrykke min varme beundring for den meget flotte aktivitet, der har været på seminarierne og i lokalsamfundene rundt omkring dem. Sjældent har vi vel mødt et så flot engagement for dette at bevare en institution som i de forskellige jyske byer, og jeg synes, at det er en aktion, som lover godt for, at vi under andre omstændigheder ikke på så bevidstløs en måde kun ser på økonomisiden, men også ser på, hvad man har brug for ude i lokalsamfundene.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg kom ind i salen efter at have deltaget i et andet møde her i huset, som blev afbrudt på grund af afstemningen, og nåede lige at høre den socialdemokratiske ordfører udnævne dagen til en sort dag for folkestyret, og det synes jeg ikke bare skal stå lige op i luften.

Også den socialdemokratiske ordfører må vænne sig til, at man ikke altid kan få ret, og at man, selv om man får ret, ikke får helt ret i det, man allerhelst ville. Sådan er nu livets vilkår. Det kan ikke være sådan, at det er en grøn eller måske en rød dag, når man har ret, og en sort dag, når andre er i flertal.

Når man tænker på, hvilke problemer der er i samfundet, og hvad der må laves om på – ofte med stor ulyst – så må man nok have lov at sige, at det er en vild overdrivelse at sige, at der nu er smadret noget for læreruddannelserne her i landet.

Jeg vil gerne henstille til min gode kollega at overveje en anden sprogbrug, for det er nu engang demokratiets væsen, at man ikke kan få ret hver gang, og så skal det ikke være landsens ulykke, bare fordi nogle andre mener noget andet.